

Som det fremgår af lovforslagets § 29, stk. 1, stilles der endvidere forslag om bødestraf for grov eller oftere gentagen overtrædelse af pligten til at give oplysning om fortrydelsesretten og af pligten til i forbindelse med en fjernsalgsaftale vedrørende en finansiel tjenesteydelse at oplyse om eventuelle særlige risici ved den finansielle tjenesteydelse.

For at undgå civilretlige konsekvenser af mangelfuld overholdelse af oplysningspligten vil den erhvervsdrivende skulle opfylde oplysningspligten vedrørende fjernsalgsaftaler i overensstemmelse med det lands lovgivning, der gælder for den indgåede aftale.

Er der f.eks. tale om en fjernsalgsaftale mellem parter bosiddende i forskellige lande, og opstår der tvist om, hvorvidt forbrugeren har ret til at fortryde aftalen, vil det – da mangelfuld opfyldelse af oplysningspligten er civilretligt sanktioneret i form af udskydelse af fortrydelsesfristens begyndelsestidspunkt – være afgørende for tvistens udfald, om oplysningspligten er opfyldt i overensstemmelse med det lands lovgivning, som gælder for aftalen, og som derfor skal anvendes under sagen.

Den erhvervsdrivende må således på forhånd vurdere, hvilket lands lovgivning der må antages at ville finde anvendelse på den indgåede aftale, således at den pågældende har sikkerhed for at opfylde oplysningskravene efter den rigtige lovgivning og dermed kan undgå sanktioner i anledning af mangelfuld opfyldelse.

Der henvises til de almindelige bemærkninger pkt. 4.2.3.1.

Til § 9

I *stk. 1* fastlægges det, at reglerne i kapitel 3 om oplysningspligt gælder ved aftaler om fjernsalg og ved aftaler indgået uden for fast forretningssted som nævnt i lovforslagets § 2, stk. 2, nr. 2.

I *stk. 2* er opregnet en række undtagelser fra reglerne om oplysningspligt.

Det drejer sig om visse køb af levnedsmidler og andre varer til husholdningens løbende forbrug, jf. *stk. 2, nr. 1*, visse aftaler om indkvartering, transport, forplejning og rekreative fritidsaktiviteter, jf. *stk. 2, nr. 2*, samt aftaler vedrørende rettigheder over fast ejendom, jf. nærmere *stk. 2, nr. 3-5*.

Undtagelsen i *nr. 1* viderefører den gældende lovs § 10 d, nr. 1, og § 5, stk. 3, nr. 4, og er en gennemførelse af det generelle fjernsalgsdirektivs artikel 3, stk. 2, første pind, og dørsalgsdirektivets artikel 3, stk. 2, litra b.

Undtagelsen i *nr. 2* er en videreførelse af den gældende lovs § 10 d, nr. 2 og nr. 3, der har hjemmel i det

generelle fjernsalgsdirektivs artikel 3, stk. 2, 2. pind. Undtagelsen gælder ikke i tilfælde, hvor aftalen er indgået uden for fast forretningssted under omstændigheder som nævnt i lovforslagets § 2, stk. 2, nr. 2, litra a og b, jf. § 9, stk. 2, nr. 2, *litra b*.

Undtagelserne i *nr. 3-5* vedrørende aftaler om opførelse af bygning og visse rettigheder over fast ejendom svarer til dels til den gældende lovs § 10 c, stk. 1, nr. 2-4, og § 5, stk. 3, nr. 6, og har hjemmel i fjernsalgsdirektivets artikel 3, stk. 1, 4. pind, og artikel 13, stk. 2, samt dørsalgsdirektivets artikel 3, stk. 2, litra a.

Undtagelsen i *nr. 4* vedrører lejeaftaler og aftaler om aktiekøb mv., hvortil der er knyttet en brugsret til fast ejendom på timesharebasis, som omfattet af lov nr. 234 af 2. april 1997 om forbrugeraftaler, der giver brugsret til fast ejendom på timesharebasis. Der henvises til Folketingstidende 1999/2000, tillæg A, s. 5935, hvor det om den gældende regel i forbrugeraftalelovens § 10 c, stk. 1, nr. 3, anføres, at undtagelsen i praksis tager sigte på visse aftaler om erhvervelse af andel eller lignende i en juridisk person, hvor der til andelen er knyttet en tidsinddelt brugsret til en fast ejendom, der ejes af den juridiske person. Timesharelovens anvendelsesområde er fastlagt i lovens § 1, hvorefter loven gælder for bl.a. aftaler af den nævnte karakter, når aftalen skal gælde i mindst 3 år og giver forbrugeren brugsretten i tidsrum på mindre end 1 år.

Det bemærkes, at en aftale om aktiekøb, hvortil der er knyttet en brugsret til fast ejendom på timesharebasis, ikke kan anses for en finansiel tjenesteydelse, idet hovedindholdet af en sådan aftale må antages at vedrøre timeshare-andelen. Direktivet om fjernsalg af finansielle tjenesteydelser er således ikke til hinder for undtagelsen i *nr. 4*.

Undtagelsen i *nr. 5* omfatter ikke fjernsalgsaftaler om finansielle tjenesteydelser, herunder navnlig realkreditlån, og heller ikke fjernsalgsaftaler vedrørende udlejning af fast ejendom. Der er efter fjernsalgsdirektivene ikke hjemmel til at undtage sådanne aftaler fra oplysningspligten.

Til § 10

Bestemmelsen angiver, hvilke oplysninger der skal meddeles forbrugeren ved aftaler indgået uden for fast forretningssted, jf. herved lovforslagets § 2, stk. 2, nr. 2, og hvornår disse oplysninger skal gives.

De oplysninger, der efter forslagets *stk. 1* skal gives ved aftaler indgået uden for fast forretningssted, er tydelig skriftlig oplysning om fortrydelsesretten og om navn og adresse på den person eller virksomhed, over for hvem fortrydelsesretten kan udøves. Ligesom efter